

[Elara Munck.]

socialreformkommissionens materiale; der kan jo gå både vinter og vår, og måske flere gange, og derfor vil vi altså gerne have set på dette spørgsmål, lige så vel som vi gerne vil se på spørgsmålet om at hæve det beløb, der tillægges indkomsten, for så vidt den sygeforsikrede har børn. Det er dog en væsentlig forhøjelse, 5.500 kr. pr. barn; det er ikke sådanne tal, vi plejer at regne med; når vi ser, om vi kan gøre noget for de dårligst stillede familier, der har forsørgerbyrder over for børn, og jeg forstår altså ikke rigtig, hvad det egentlig vedrører skattefradragreglens ophævelse, at tilskuddet pr. barn bliver så klækkeligt forhøjet; som det bliver her.

I det hele taget vil vi altså gerne pege på, også under den korte udvalgsbehandling, at det vel nok ikke er et spørgsmål for os, om man skal være i sygekasse, men om vi skal opretholde en sygekassegruppetvang, for jeg forstår ikke, at mennesker, der har en indtægt på de 42.000 kr. plus 5.500 kr. pr. barn, skal være tvunget ind i en bestemt sygekassegruppe, nemlig A-gruppen. Efter vor mening må de have ret til selv at vælge; hvis de vil betale det noget højere kontingent i B-gruppen og dermed have frit lægevalg, så mener jeg, det er en ting, vi må drøfte, idet jeg altså ikke kan se, at disse grænser er udtryk kun for et socialt hensyn. Det er jo sådan, at man i gruppe A også er tvunget ind under ordningen med de offentlige tilskud, og nu har vi jo drøftet økonomi på så mange punkter i de senere dage. Denne gruppe her, der altså ligger under 42.000 kr. i årsindtægt, skal stå i den gruppe inden for sygekasserne, hvor staten og altså folketinget har bevilget 5 kr. pr. medlem, 25 pct. af de udgifter, der går til læge, hospital og meget mere, 25 pct. af udgifterne til visse lægemidler og 50 pct. af udgifterne til speciallægebehandling. Jeg mener ikke, det er rimeligt, at vi uden videre tvinger folk ind i denne ordning, hvorved vi så må forhøje vore egne bidrag. Jeg har set i statsregnskabet for 1966-67, at sygekassetilskuddet til denne gruppe medlemmer er på ca. 182 mill. kr., og i det budget for 1968-69, vi har fået omdelt, er vi kommet op på 236 mill. kr. Jeg vil tro, at adskillige af disse medlemmer, hvis de ikke var tvunget ind i gruppe A, ville vælge

gruppe B og dermed ville nedbringe udgifterne. Nu ved jeg godt, at socialministeren vil stå op og sige — for det er også sagt i bemærkningerne — at det vedrører også lægeoverenskomsterne, men folketinget skal vel ikke lovgive af hensyn til selve det, at vi har sygekasser og vi har læger; og at de to parter indgår overenskomster. Man har jo vidst, der skulle ske ændring, fordi man jo for længst har bebudet skattefradragreglen ophævet, og derfor mener jeg altså, det er rimeligt ved denne lejlighed at pege på, at vi ikke finder udviklingen helt tilfredsstillende med henblik på dette, at man tvinger folk ind i en bestemt sygekassegruppe. Men i øvrigt er vi altså velvillige over for lovforslaget og ønsker selvfølgelig heller ikke at sinke dets behandling unødigt.

Skræppenborg-Nielsen: Hvis danske læger — og det være sagt i al venlighed — i almindelighed havde lidt større udsyn og ikke fortsat hængte sig i forældede dogmer og bestemmelser, ja, så tror jeg nok, det ville være klogt, at de gik med til at afskaffe alt, hvad der hedder sygekassegrænser, naturligvis mod en behørig erstatning til lægerne. Disse sygekassegrænser er jo skabt i en tid, der var ganske anderledes end den tid, hvori vi nu lever, og der er ingen tvivl om, at da man skabte dem, da var de fuldt ud rigtige, de var fuldt ud berettigede. Hvis man afskaffede dem, så ville man spare en masse administration ikke alene for lægerne, men også for sygekasserne, og det kan jo, som jeg ofte har sagt det før, nok tiltrænges.

Mit parti kan tiltræde lovforslaget, som jo er en følge af skattefradragreglens bortfald, og vi kan tilsige vor støtte også ved de næste behandlinger af det.

Erik Hansen: Må jeg i fortsættelse af de bemærkninger, jeg beklageligvis kom til at foruddiskontere ved behandlingen af den foregående sag, sige, at det, der sker her vedrørende sygekassegrænserne, er naturligvis noget, som det radikale venstre kan tilslutte sig. Vi finder det meget rimeligt, at man går ned fra 3 indkomstsatser til 2, men vil dog nok sige, at det er vel et spørgsmål, om det egentlig er ganske reelt, at man opretholder 2 satser, om der virkelig er så stor en forskel i leveomkostningerne